

Poštovani, rado sam se odazvao pozivu za sudjelovanjem u javnoj raspravi. Kao srednjoškolski profesor s 22 godine radnoga iskustva u gimnaziji na početku bih svakako htio reći da mi se čini kako pravopisni problemi nisu među najvećima s kojima se u nastavi susrećem. Ipak su većinu pravopisnih nedoumica učenici mogli jednostavno riješiti i postojećim pravopisima, a ne tako česta dvostruka pravopisna rješenja ostavljala su učenicima slobodu pri odabiru i ja im taj odabir ni na koji način nisam ograničavao, osim što sam tražio dosljednost. Koliko mi je vrijeme dopustilo, pregledao sam radnu inačicu Hrvatskoga pravopisa i mislim da će zbog mnoštva primjera novi pravopis olakšati nastavni rad, naročito u onim uobičajenim pravopisnim problemima kao što su pisanje velikih i malih početnih slova i pisanje pojedinačnih glasova i glasovnih skupova. Rješenja mi se čine dosljednima i vrlo preglednima. U prilogu sam iznio i nekoliko kratkih konkretnih zapažanja, no nisam stigao pregledati radnu inačicu do kraja. Ako stignem, poslat ću i dodatne komentare. Iskreno želim da vaš vrlo zahtjevan rad bude uspješan. Lijep pozdrav, Davor Tanocki

Glas j Mislim da je dobro riješen glas *j* jer je dovoljno jasno naznačeno da se *j* piše ondje gdje se izgovara, odnosno da se ne piše kad se ne izgovara.

Jednačenje po zvučnosti S obzirom na to da je na 24. stranici naveden primjer *ivanićgradski*, bilo bi dobro i u poglavlju o jednačenju objasniti skupinu *čg* jer mi se čini da ta iznimka ne pripada u *f* kategoriju. Možda bi se primjer mogao uvrstiti u *g* kategoriju.

Ispadanje suglasnika Svakako bih ovdje htio reći da pri pisanju višesložnih riječi na *-dac*, *-dak*, *-tac*, *-tak* moji učenici u većini slučajeva ostvaruju *d* i *t* i da uglavnom pišu *zgoditci*, *pogodci*, *gubitci*, *podatci*. Meni su znatno bliža rješenja bez *d* i *t*, no pravopis je ipak konvencija i vrlo bih lako prihvatio rješenje koje je preporučeno. Čak mi se čini da dopuštanje dvostrukosti u ovom slučaju nije potrebno.

Dvoglasnik ie Pokriveno *r* pravopis će teško riješiti jer, kao što ste i napisali, to i nije pravopisni problem. Pravopis jest konvencija, ali izgovor baš i nije pa će tu biti vrlo teško iznaći dosljedno rješenje kojim bi svi bili zadovoljni. Ja opet mogu govoriti o svojoj nastavnoj praksi i o vlastitom odabiru. Ja i u govoru i u pismu dosljedno pišem *e*, a moji učenici češće pišu *je*. Ipak, nema tu dosljednosti pa gotovo svi pišu (i izgovaraju) *strjelica*, *brjegovi*, *sprječavati*, *vrjedniji*, ali malo tko piše *pogrješka*, *oprjeka*. Vjerojatno je najbolje ostaviti dvostrukosti bez njihova rangiranja i da se piše onako kako se izgovara. U svakom slučaju, pokriveno *r* ponajveći je problem.

Veliko i malo početno slovo Čini mi se da je cijelo poglavlje jako dobro riješeno, a posebno je dragocjeno mnoštvo primjera iz svakodnevne uporabe. Neobična su mi rješenja iz *b* kategorije na 14. stranici (*Otac Hrvatske Književnosti* i sl.), ali razumijem logiku i dosljednost rješenja. Ne znam bi li tad i u imenima svetaca (sveti Ante, sveti Franjo) bilo bolje atribut pisati velikim početnim slovom jer su to tako ustaljeni izrazi da se doživljavaju kao imena.

Ne znam zašto je u primjeru na 16. stranici riječ *mlin* napisana velikim početnim slovom. Je li to neki toponim?

Na 17. stranici mogu zbuniti primjeri *Hotel Antunović* i *hotel Westin*. Trebalo bi nekako naglasiti jasno pravilo, ali i da pravopis ne može riješiti kako se što zove, tj. što je službeno ime.

Sastavljeno i nesastavljeno pisanje Jasno mi je da se nastojalo usustaviti rješenja, ali moram reći da će mi trebati vremena dok se ne naviknem na pisanje nekih priloga koji su se dosad uobičajeno pisali nesastavljeno. Teško mi je reći da jesu li ta rješenja dobra ili loša, ali mogu reći da su mi neobična: *usto*, *navrijeme*, *uglavu* i sl.